

De hade börjat Vandringen Hem

av David Melin

©David Melin 2022

Denna skrift får kopieras i icke kommersiellt syfte

info@melinsord.se

Det som är
var allt som var.

Allt som var, var utan gräns
var utan hinder, utan slut.

Allt som var, var oändlig kärlek.
Kärlek var allt som var.

Allt var enhet.
Allt var frid.

Men

Kärleken längtade efter något att älska
någon att ge sin kärlek.

Därför skapade kärleken världen.

Ur allt som var skapade kärleken världen
Ur sig själv födde kärleken den.

Kärleken skapade stjärnorna, solen och månen
och älskade dem.

Kärleken skapade jorden och älskade den.

Kärleken skapade haven, bergen och den näringsrika mullen
och älskade dem.

Kärleken skapade växterna, träden och blommorna
och älskade dem.

Kärleken skapade fiskarna, fåglarna och djuren på marken
och älskade dem.

Kärleken skapade människan
och älskade henne.

Nu hade Kärleken något att älska.
Nu hade Kärleken någon att ge sin kärlek,
och Kärleken älskade allt oändligt.

Allt som fanns var skapat av kärlek,
av Kärleken.

Därför var allt som fanns kärlek
och Kärlekens natur är att älska.

Därför älskar luften fåglarna som flyger i den.
Därför älskar fåglarna luften som lyfter dem mot skyarna.

Därför älskar havet fiskarna som lever i det.
Därför älskar fiskarna havet som de leker i.

Därför älskar mossorna och lavarna berget som de lever på.
Därför älskar berget mossan och laven som ger den färg.

Därför älskar älgarna skogen.
Därför älskar träden älgen.
Därför älskar regnet jorden.
Därför älskar jorden regnet.

Allt som fanns lovsjäng kärleken genom att älska.

Kärleken såg att det var gott.
Allt var enhet.
Allt var frid.

Men

Kärleken längtade efter att uppleva sig själv ännu tydligare.
Kärleken ville uppleva hela sin potential och
alla sina dimensioner.

Därför ville Kärleken skapa
sin egen motsats: kärlekslöshet.

För att i kontrast mot den
kunna uppleva sig själv
ännu tydligare.

Men det var omöjligt.
Kärleken kunde inte skapa kärlekslöshet.
Därför att allt som fanns var kärlek
och ur kärlek kan endast kärlek skapas.

Då sa Kärleken:
Låt en av oss
glömma sitt ursprung.
Låt en av oss
glömma sitt sanna jags natur,
glömma vem hon i sanning är.

Om en av oss glömmet
vem hon i sanning är,
så kan hon i sin glömska
förvirras att tro
att allt inte är kärlek,
att kärleken är begränsad,
och att kärleken inte är villkorlös
utan villkorad.

Då kan hon,
i sin glömska och förvirring,
skapa illusionen av att kärlekslöshet
verkligen existerar.

Då kan hon,
i sin glömska och förvirring,
tro att enhet inte finns.

Då kommer vi
att genom den del av oss som hon är
få uppleva ensamhet,
smärta och mörker.

Då kommer vi
att genom henne få uppleva
vandringen från mörker till ljus,
från tron på kärlekslöshet till vissheten om Kärlek,
från ensamhet och splittring till gemenskap och enhet,
från trasighet och smärta till läkedom och helande.

Då kommer vi
att genom henne få uppleva återföreningens glädje

Då kommer vi
att genom henne få uppleva
hur det är att vara vilse och sedan komma hem
hur det är att i sanning komma hem

Och Kärleken frågade sig:
Vem av oss skall göra denna resa?
Vem av oss skall glömma vem hon är?

Så talade Kärleken till människan:
Människa, vill du vara den av oss
som verkligen får uppleva vad Kärlek är?

Ja, svarade människan.

Det innebär att du först måste glömma vad kärlek är.
Du måste glömma att allt är kärlek.
Du måste glömma att du är kärlek.
Du måste ge dig ut i mörkret.
Det kommer att bli en svår tid,
för du kommer till och med glömma
att jag finns.

Men till slut så kommer du att hitta hem igen
och då kommer du att vara den som verkligen
fått uppleva vad Kärlek är.
För du är den enda som har kunnat uppleva
frånvaron av kärlek.

Det är ett viktigt uppdrag.
För genom dig kommer vi att få uppleva oss själva
på ett sätt som ingen annan del av oss har gjort.

När människan hörde om detta uppdrag, frågade hon:
Men tänk om jag aldrig hittar hem igen?
Tänk om jag blir kvar i mörkret för evigt?

Älskade barn!
Det är omöjligt.
Mörkret och frånvaron av kärlek
kommer bara att vara en illusion.
Den kommer inte att vara för evigt.
Och jag kommer alltid att vara vid din sida.
Även när mörkret är som tätast
så kommer jag att vara vid din sida.

Och i djupet av ditt hjärta
kommer jag att lämna ett ljus.
I djupet av ditt hjärta
kommer jag att lämna ett minne
av vem du i sanning är
och var du i sanning hör hemma.

Så lät Kärleken glömskans flor
falla över människan.

Och människan glömde sitt ursprung.
Hon glömde sitt sanna jag.
Hon glömde att allt som fanns var Kärlek
och att allt är ett i kärleken.

Och i sin glömska skapade hon
illusionen av kärlekslöshet,
illusionen av mörker
illusionen av brist.

Så förrirrade sig människan ut i den illusion
som hon själv hade skapat,
ut i kärlekslöshet, mörker och tvivel.
Hon upplevde brist och trodde att den fanns.
Och när hon upplevde brist
föddes en ny känsla inom henne:

Rädsla

Rädslan att vara den som inte får,
att vara den som blir utan.
Rädslan av att vara den som inte får vara med,
att vara den som är ensam.

Människan blev rädd för att bli utan,
och började därför säga:
"Detta är mitt, inte ditt"

Människan blev rädd för att bli utanför,
att inte få vara med
och tog sig därför makt över andra.

Människan började förknippa sitt eget värde
med sina ägodelar och ville äga mer.
Människan började jämföra sig med andra
och blev rädd för att äga mindre än andra
och började därför att exploatera
och suga ut det hon kunde ur andra människor,
ur andra varelser och ur själva jorden.

Människan fick begär till vad andra ägde
och blev rädd för att andra skulle få begär
till det hon själv ägde.

Människorna blev rädda för varandra
och fylldes av misstänksamhet.
Därför byggde de murar för att
skydda sig själva och sina ägodelar.

Människan skapade vapen för att ännu bättre kunna skydda sig själv.

Människan sa: "Angrepp är bästa försvar!" och startade krig.

Människan blev rädd för att vara svag och skapade kraftfullare och kraftfullare vapen.

Och människorna använde dem mot varandra.

Men hela tiden gick Kärleken vid hennes sida och älskade henne oändligt.

Och i djupet av varje människas hjärta fanns minnet av vem hon egentligen var, och var hon egentligen hörde hemma: I Kärleken.

Och hur tätt mörkret än slöt sig kring människornas sinne, så fanns det alltid människor som mindes vilka de i sanning var. Och deras ljus väckte minnet hos andra.

Och där två eller fler, vars ljus hade vaknat och börjat lysa, samlades Där blev Kärleken synlig mitt ibland dem.

Och i djupet av sina hjärtan kände de sanningen: Att vi alla är ett med varandra, ett med allt som är, och ett med kärleken, som är allt som är.

Att allt är enhet,
att allt är frid

De hade börjat vandringen hem.